

Arrest

nr. 347 257 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CROKART
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren “*van Palestina afkomstig*” te zijn, op 12 augustus 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX *loco* advocaat H. CROKART, die verschijnt voor de eerste verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoekers, die een onbepaalde nationaliteit hebben, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 31 juli 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werden op 4 maart 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkregen er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 3 maart 2027. Verzoekers beschikten ook over Grieks reisdocumenten geldig tot 27 mei 2029 (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1-5). Verzoekers betwisten dit niet.

2. In de bestreden beslissingen komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekers kan worden vastgesteld.

De bestreden beslissing motiveren hieromtrent terdege:

Ten aanzien van verzoeker:

“U verklaart last te hebben aan uw maag. In België wordt u hiervoor behandeld en heeft u verschillende doktersafspraken gepland. U neemt omwille van deze gezondheidsproblemen een maagzuurremmer (Nexiam 40mg) (NPO [...] (hierna NPO 1), p. 2-3). Daarnaast had u naar aanleiding van een klap op uw gezicht last van uw tanden. U werd hier in België voor behandeld (NPO 1, p. 3, 10). Deze fysieke ongemakken hebben geen impact op uw cognitieve capaciteiten. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek.”

Ten aanzien van verzoekster:

“U verklaart een beetje last te hebben van uw oren. U heeft een doktersafpraak om een diagnose te stellen, maar u verklaart goed te horen. Daarnaast heeft u moeite om zwanger te raken en bent u om deze reden in behandeling bij een gynaecoloog (CGVS p. 2). Deze fysieke ongemakken hebben geen impact op uw cognitieve capaciteiten. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek.”

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, omdat ze reeds internationale bescherming genieten in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werden verzoekers' beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire

behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat ze zich op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kunnen beroepen en dat ze niet terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissingen, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissingen.

6. Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen om hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status in Griekenland. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat ze kampen met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege in hoofde van beide verzoekers:

“Met betrekking tot uw medische problematiek, namelijk uw maagproblemen en de gynaecologische behandeling naar aanleiding van jullie moeilijkheden om zwanger te raken (NPO 1, p. 2; NPO 2, 2-3), waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Uit de in het verzoekschrift gevoegde medische rapporten blijkt dat verzoeker kampte met nierstenen. Verzoeker werd ook gediagnosticeerd met hydronefrose. Uit geen van de door verzoeker neergelegde attesten blijkt dat dit verzoeker enigszins zou beperken in zijn zelfstandig functioneren en nefaste gevolgen zou hebben voor zijn zelfredzaamheid. Verzoeker stelt dan wel dat hij arbeidsongeschikt is, maar legt hiervan geen bewijs neer. Eenzelfde conclusie dient te worden gevolgd voor wat de gynaecologische problemen van verzoekster betreft.

In hoofde van verzoekster wordt verder nog een attest van psychologische opvolging neergelegd. Echter blijkt uit dit attest geen diagnose. Bijgevolg kan er op basis van dit document ook geen kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld.

Verzoekers betogen dat ze kwetsbaar zijn vanwege hun herkomst uit Gaza en de problematiek aldaar. De Raad erkent de moeilijke situatie die verzoekers thans leven. Een zulke algemene verwijzing volstaat echter niet om een bijzondere kwetsbaarheid aan te tonen. Dit dient te worden bewezen aan de hand van concrete, persoonlijke elementen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat ze zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten.

Aldus brengen verzoekers wat hun persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland, of waardoor ze bij terugkeer naar Griekenland een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoekers nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikken, hetgeen hen toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoekers tonen ook niet aan dat ze in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate ze nood hebben aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, ze hiervan verstoken zullen blijven en ze zouden worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat ze de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers' verklaringen en gedragingen.

Uit het administratief dossier en hun verklaringen blijkt dat ze op 4 maart 2024 de vluchtelingenstatus verkregen en op 28 mei 2024 een Grieks reisdocument verkregen (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1-5). Verzoekers vertrokken op 6 september 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 8, vraag nr. 33). Verzoekers verbleven 6 maanden in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Uit een zulks kort verblijf kan geen werkelijk voornemen blijken tot het opbouwen van een duurzaam bestaan.

Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat ze stevast konden werken en onderdak hadden in Griekenland, weliswaar in moeilijke omstandigheden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 10-14; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5, p. 10-11).

De bestreden beslissingen merken verder op goede gronden op dat verzoekers zelfredzaam zijn en over een netwerk beschikken:

“Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u en uw partner over een netwerk beschikken in Griekenland. Zo blijkt uit uw verklaringen en de verklaringen van uw partner dat jullie hulp kregen van een vriend van om aan werk en huisvesting te raken (NPO 1, p. 10; NPO 2, p. 4, 10). Ook houdt deze man jullie Griekse verblijfsdocumenten bij en bezocht hij België (NPO 1, p. 10). Uit jullie verklaringen blijkt dat hij op heden nog steeds in Griekenland verblijft (NPO 1, p. 4; NPO 2, p. 4). Verder verklaart uw partner dat u veel vrienden en kennissen had die u in het opvangcentrum leerde kennen (NPO 2 p. 11). Er kan bijgevolg gesteld worden dat jullie over een netwerk in Griekenland beschikken.

Ook moet worden vastgesteld dat jullie een zekere mate van zelfredzaamheid kan worden toegedicht. Jullie waren immers in staat om met behulp van jullie netwerk en middelen - de reis vanuit Gaza naar Europa en de reis vanuit Griekenland naar België te bewerkstelligen en bekostigen (NPO 1, p. 9, NPO 2, p. 8, 10-11). Dit getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.”

Deze zelfredzaamheid worden verder gesterkt door de vaststelling dat verzoeker ook in Turkije stevast kon werken (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 8)

Overigens moet worden vastgesteld dat verzoekers beperkte stappen ondernamen teneinde hun situatie te verbeteren, daar ze geen beroep deden op hulporganisaties (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 13).

Gelet op het korte verblijf van verzoekers in Griekenland en het feit dat ze konden werken, onderdak genoten gepaard met het feit er in hun hoofde geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, is de Raad van oordeel dat verzoekers geen intentie hadden om een werkelijk duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, hoewel ze hiertoe wel degelijk de benodigde capaciteiten hebben.

9. Waar verzoekers verklaren dat ze bij aankomst in Griekenland onderworpen werden aan mensonterende omstandigheden, overweegt de Raad dat deze feiten zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context situeren. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van hun situatie als begunstigden van internationale bescherming aan wiens status diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoekers maken met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat ze buiten hun eigen wil om in de onmogelijkheid was om hun rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen ze evenwel niet aantonen. Ze tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Ze tonen niet aan, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleven na de toekenning van internationale bescherming en hun gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat ze niet in de mogelijkheid zouden zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat ze door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelde om te voorzien in hun meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Ze moeten, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in hun levensonderhoud te voorzien. Waar ze in hun verzoekschrift een betoog ontwikkelen omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaan verzoekers eraan voorbij dat deze situatie niet op hun van toepassing is daar ze op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikken.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijven verzoekers, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in hun geval aan te tonen dat hun levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn hun kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Ze tonen niet aan dat ze persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming

is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werden toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekers nood hebben aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in hun land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijken verzoekers geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat ze zich niet langer kunnen beroepen op de internationale bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekers in de weg staan, waarbij de beschermingsverzoeken dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoekers echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met het betoog ter zitting en aanvullende nota van 12 mei 2026 brengen verzoekers geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 1 april 2026.

3.1. Verzoekers blijken niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengen zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoekers via de aanvullende nota hebben aangebracht. Hoewel het meest recente RSA-rapport van april 2026 actueel is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoekers als Griekse statushouders wordt beklemtoond, waarbij louter wordt verwezen naar het kwetsbaar profiel, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

Verzoekers melden pas in de aanvullende nota van 12 mei 2026 dat zij zouden zijn gescheiden en dit sinds de indiening van het beroep op 12 augustus 2025. Dat dit element aanleiding moet geven tot een nieuwe beoordeling, wordt door de Raad niet bijgetreden. Verzoekers zijn volwassen en blijken geen bijzondere kwetsbaarheid te vertonen, zoals werd gemotiveerd in de beschikking van 1 april 2026. De loutere mededeling dat zij niet langer een koppel zijn of het gebrek aan een intentie om nog een gemeenschappelijk leven te leiden, doet hieraan geen afbreuk.

Over verzoeksters situatie als alleenstaande en geïsoleerde vrouw, kan worden verwezen naar de beschikking die dit anders heeft beoordeeld, omwille van de aanwezigheid van een netwerk dat verzoekster kan ondersteunen wanneer zij in Griekenland is. Het bestaan van een ondersteunend netwerk geldt eveneens voor verzoeker.

Waar de aanvullende nota nog een aantal documenten neerlegt ter staving van verzoekers ernstige hydronefrose, veroorzaakt door nierstenen, merkt de Raad op dat verzoekers huidige medische situatie geen aanleiding geeft tot een wijziging van het standpunt van de beschikking van 1 april 2026. Verzoekers medische problemen en verzorging in België, zowel medisch als psychologisch werden in de bestreden beslissing en in de beschikking van 1 april 2026 beoordeeld, en deze beoordeling blijft thans nog steeds overeind, namelijk dat deze geen bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker betekenen, zelfs indien rekening wordt gehouden met een niet functionele nier en een halfjaarlijkse opvolging, alsook met het meest recente psychologische attest van 12 januari 2026.

3.4. De aanvullende nota verwijst naar de arresten van de Raad van de verenigde kamers van 20 februari 2026 inzake statushouders in Griekenland. Een verwijzing naar arresten van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld.

3.5. Verzoeker beklemtoont ter zitting zijn gezondheidsproblemen en hoopt dat hij in België een artistiek dansproject kan opzetten. Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoekers brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP